

DAVID CASSIDY'S

WIL IS WET!

*Tieneridool was
even op Schiphol*

SCHIPHOL, DUSSELDORF — „Geen foto's! Geen interviews!”, luidde gistermiddag het onverbidelijke parool aan boord van de Transavia-Caravelle van Schiphol naar Düsseldorf. „Geen foto's! Geen interviews!”

Iedere fotograaf of filmer die aanstalten maakte dit verbod naast zich neer te leggen, zag op hetzelfde moment al een vlezig managershand voor zijn lens.

De verslaggever die schuchter poogde het streng bewaakte eerste klascompartiment te benaderen, werd onmiddellijk de voet dwars gezet. Geen doorkomen aan. Blijven zitten! David Cassidy's wil is wet! Punt uit!

Gisteren, kort voor de start van zijn drie weken durende eerste Europese toernee was het nieuwe Amerikaanse tieneridool (en ster in The Partridge Family) heel even in Nederland. Op Schiphol, wel te verstaan, waar hij van het lijnvlies vanuit Los Angeles overstapte op een speciaal voor deze toernee in Nederland gecharterd vliegtuig. Een van de neus tot de staart opnieuw in de verf gezette Caravelle van Transavia met boven de deur in levensgrote knal-

rode letters: „David Cassidy”. Kosten van het tripje naar Düsseldorf: om en nabij 8000 gulden. Maar dat kan de heer Cassidy (22 jaar) best missen, want alleen in de Verenigde Staten werden van hem al ruim acht miljoen singles en vijf miljoen langspeelplaten verkocht.

Ter ondersteuning van de handel in platen, affiches en stickers in dit werelddeel geeft hij tot en met 21 maart 21 concerten in Dortmund (vanavond), Parijs, Antwerpen, Offenbach, Luxemburg, Rotterdam (zondag 11 maart om half vijf en kwart over acht in De Doelen), Manchester en Londen. In Frankrijk, Luxemburg en Londen worden zijn optredens door de televisie uitgezonden.

Hans Rouw

Op het laatste moment stelde Hans Rouw van de platenmaatschappij Polydor de Nederlandse pers op de hoogte van Cassidy's overstapje op Schiphol. Hij zegt: „Zesendertig keer zeiden ze in Amerika dat de pers wel mocht komen en vijfendertig keer van niet. Van dat gezeur word ik zo ziek. Toen heb ik jullie zelf maar getipt.”

Ondanks dat er nauwelijks ruchtbaarheid aan was gegeven wemelde het gistermorgen in de aankomsthal van Schiphol van tientallen erg jonge meisjes met foto's van hun idool. Twee van hen verklaren desgevraagd: „We hebben wel een zootje ellende voor hem over, want hij is zo leuk, zo knap. Ik zou hem het liefst zo met het smeren. We worden nu ook van school gestuurd, want steeds als ze op school zeggen dat David van de verkeerde kant is, vliegen wij overeind. Altijd heibel. En nu willen ze ons naar een internaat sturen. Maar van de zomer gaan we naar Amerika. Gaan we hem opzoeken. Hij woont ergens in Californië.”

Is dat niet wat ver? Bij jullie in de straat wonen toch ook wel aardige jongens?

Hello David

Meisje: „Jawel, maar als we daarmee uitgaan, praten we steeds over David Cassidy en dan zijn ze na een halfuur al weer weg.”

Om even over half elf stapte hun idool uit. Omstuwd door tientallen fotografen, filmers en platenmensen wordt hij vlie-

Wel foto's, geen interviews!

(Foto's: FLORIS BERGKAMP)

David Cassidy even op Schiphol

tonicje met ijs

gensvlug naar de perskamer geleid. Oudere dames die de zwaar geschminkte ster ontwaren, werpen hem „ushandjes” toe: „Hello David. Hallo.” Een rabbi wordt bijna onder de voet gelopen.

In het perscentrum van de Amsterdamse luchthaven doet David Cassidy, gekleed in versleten „Spanish Boots”, een valse spijkerbroek met kleurrijke borduursels op billen en knieën en een bruin velours colbertje, zich tegoed aan een glaasje tonic met

ijs. Wel foto's. Geen interview!

Na een kwartier wordt iedereen behalve enkele vrouwelijke metgezellen van het idool het vertrek uitgebonjourd. Een Amerikaans filmteam heeft de nodige dollars op tafel gelegd en mag een paar minuutjes filmen.

Buiten gillen naar schatting een kleine honderd jonge meisjes om David. Nadat men tweemaal de kust heeft verkend, besluit hij zijn gezicht niet te laten zien.

„Hij is bang onder de voet te worden gelopen”, zegt zijn ma-

nager Alan Watson. Tot het vertrek naar Düsseldorf, zo wordt ons verteld, wenst hij slechts te lezen in enkele Nederlandse muziekbladen.

Om twaalf uur snelt David Cassidy omstuwd door een aanzienlijke lijfwacht naar pier B 21. Het enig wat wij onderweg naar Düsseldorf van hem gedaan krijgen is een slappe handdruk vergezeld van het obligate: „Hello. Nice to see you. How are you? Fine?”

De bus die hem in Düsseldorf van het platform naar de aan-

komsthal brengt, wordt voor de helft tot privé-terrein verklaard.

Geen foto's

We mogen niet in zijn buurt komen. Geen foto's! (Handen voor de lens) Geen interviews!

Het weinige dat we onderweg van enkele van zijn begeleiders gewaar werden, was dat David Lynsey de Paul een lastig kind vindt en dat hij een grote hekel heeft aan vragen over de kleur van zijn ondergoed.